

Sygnatura akt VI U 476/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Korzeń

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2020 roku

sprawy z odwołania J. K.

od decyzji z dnia 24 kwietnia 2019 roku, znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przywrócenie renty w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

Tomasz Korzeń

VI U 476/19 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.04.2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. K. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ubezpieczony wniósł odwołanie decyzji. Podniósł, iż jest niezdolny do pracy.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony J. K. urodził się (...) Ma wykształcenie podstawowe. Pracował jako zdun, górnik, aparatowy formowania włókien, pomoc malarza, sprzedawca, magazynier, zastępca kierownika magazynu.

dowód: świadectwa pracy, zaświadczenia k. 6-8, 92 t. II a.r., k. 5-9 t. III a.r., oświadczenie k. 108

04.05.2017r. uległ wypadkowi przy pracy, upadł z wysokości około 2 metrów. Wskutek wypadku doznał ogólnego potłuczenia i złamania kompensacyjnego trzonu Th11.

dowód: protokół powypadkowy k. 9-11 t. II a.r.

Wskutek wypadku ubezpieczony doznał uszczerbku na zdrowiu, który pozwany ocenił na 5 %. Przed Sadem Rejonowy w Gorzowie toczy się postępowanie o jednorazowe odszkodowanie. W wydanej w nim opinii biegły neurochirurg J. C. uznał 15% trwały uszczerbek na zdrowiu z poz. 90a rozporządzenia z powodu ograniczenia ruchomości w zakresie rotacji powyżej 20 stopni lub zginania do 50 %.

dowód: opinia k. 102-107

Pobierał świadczenie rehabilitacyjne i rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do końca marca 2019 r. 6.02.2019 r. złożył wniosek o dalszą rentę wypadkową. (bezsporne)

Ubezpieczonego uznano za umiarkowanie niepełnosprawnego od 2.10. do 8.07.2020 r.

dowód: o rzeczenie k. 62

U ubezpieczonego rozpoznano: przebyte złamanie kompresyjne stabilne trzonu Th11 wskutek wypadku przy pracy 04.05.2017r., przezskórna wertebroplastyka trzonu kręgu Th11 (01.2018), przewlekły zespół bólowy kręgosłupa piersiowego, wielopoziomową dyskopatię lędźwiową w przebiegu choroby zwyrodnieniowej.], przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego, krioleşję gałęzi grzbietowych przyśrodkowych L4 i L5 obustronnie (12.04.2019), nadciśnienie tętnicze.

Badania TK uwidocznilo przebyte złamanie górnej płytki granicznej trzonu kręgu Th11 bez cech przemieszczeń odłamów kostnych w kierunku kanału kręgowego i bez cech stenozы kanału kręgowego. W związku z tym odwołujący się został zakwalifikowany do przezskórnej wertebroplastyki trzonu kręgu Th11, którą wykonano w styczniu 2018 r. U odwołującego stwierdza się obecnie przewlekły zespół bólowy kręgosłupa piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej. Rozpoznanie jest potwierdzone badaniami obrazowymi rezonansu magnetycznego odcinka LS z 12.12.2016 (dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego udokumentowane już przed zdarzeniem) i 04.01.2018 oraz badaniem tomografii komputerowej ode. Th z 31.07.2017r. W badaniu neurologicznym stwierdza się wygładzenie krzywizn fizjologicznych kręgosłupa, ograniczenie ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym do boków i czynne ograniczanie ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym, wzmoczenie napięcia mięśni przykręgosłupowych okolicy karku, bolesność palpacyjną karku oraz przejścia piersiowo-lędźwiowego i okolicy lędźwiowej, osłabienie prawego odruchu kolanowego. Nie stwierdzono objawów korzeniowych, deficytów czucia ani zaników mięśniowych.

Wskutek wypadku przy pracy ubezpieczony po marcu 2019 r. nie jest niezdolny do pracy. Obecnie nie stwierdzono istotnych deficytów neurologicznych, które byłyby podstawą do orzekania dalszej niezdolności do pracy. Utrwalonym objawem jest osłabienie prawego odruchu kolanowego - ma ono jednak związek ze zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi odcinka lędźwiowego, które występowały już przed wypadkiem w pracy i tym samym nie mają związku z przebyłym wypadkiem w pracy. Ponadto objaw ten nie powoduje dysfunkcji ruchowej odwołującego się. Samo istnienie zespołu bólowego kręgosłupa nie jest przyczyną niezdolności do pracy. Dolegliwości bólowe kręgosłupa w przebiegu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa będą miały charakter nawracająco-ustępujący, więc mimo prowadzonej okresowo farmakoterapii nie należy oczekiwać ich całkowitego ustąpienia. Odwołujący się nie korzystał z rehabilitacji ruchowej a leczenie to, jako prewencja nasilania się dolegliwości powinno być stale realizowane. Kompresyjne złamanie blaszki górnej trzonu Th11 nie było powikłane przemieszczeniem odłamu ani stenozą kanału kręgowego. W okresie 2 lat uległo całkowitemu wygojeniu. Aktualnie zgłaszany zespół bólowy kręgosłupa ma związek z postępującymi z wiekiem zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi kręgosłupa i nie jest przyczyną niezdolności do pracy. Odwołującego obowiązuje zachowywanie zasad zdrowego kręgosłupa (rehabilitacja, wyuczone na szkoleniach BHP zachowania w pracy) oraz okresowa rehabilitacja lub leczenie w czasie zaostrzania się dolegliwości bólowych.

Nadciśnienie tętnicze wyrównane nie skutkuje uznaniem długotrwałej niezdolności do pracy. Jest zdolny do pracy fizycznej po przeszkoleniu stanowiskowym. Przeciwskazana jest praca ciężka fizyczna, wymagająca dźwigania znacznych ciężarów w trybie ciągłym, praca w pozycji długotrwanie ustalonej.

dowód: dokumentacja medyczna k.63-70, i w aktach ZUS

opinie biegłych: K. J. k. 37-39, R. G. k. 85-87

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy lub choroby zawodowej (Dz.U.2019.1205, zwana dalej ustawą wypadkową) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje "renta z tytułu niezdolności do pracy" - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej stanowi zaś, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje niezależnie od długości ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy (art. 17 ust. 2).

Kwestią sporną w sprawie było czy wskutek wypadku przy pracy ubezpieczony po marcu 2019 r. był niezdolny do pracy.

Definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2020.53). Stanowi on, że osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskaniem zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przez „pracę zgodną z kwalifikacjami” rozumie się zarówno kwalifikacje w ujęciu formalnym odzwierciedlające zakres i rodzaj przygotowania zawodowego, udokumentowane świadectwami, dyplomami, oraz kwalifikacje rzeczywiste tj. wiedzę i umiejętności faktyczne.

W sprawie należało zasięgnąć opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i medycyny pracy.

Biegli sądowi neurolog K. J. i lekarz medycyny pracy R. G. zgodnie uznali, że wskutek wypadku ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Opiniom biegłych Sąd nadał przymiot wiarygodności. Opinie sporządzone zostały zgodnie ze zleceniem Sądu, a biegli w sposób jasny przedstawili powody swoich twierdzeń. Biegli oparli się na kompletnej dokumentacji medycznej ubezpieczonego. Sporządzone opinie są logiczne i spójne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1976 r. w sprawie IV CR 481/76 -OSNC 1977/5-6/102 „sąd nie może oprzeć swego przekonania o istnieniu lub braku okoliczności, których zbadanie wymaga wiadomości specjalnych, wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, ale powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych.” Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, że opinie wskazanych wyżej biegłych spełniają te kryteria. Wnioski końcowe opinii stanowiły bowiem integralną część z innymi poszczególnymi ich elementami. Analiza tych elementów wskazuje, zdaniem Sądu, na brak możliwości przyjęcia innego orzeczenia niż te, które wydali ci biegli. Sąd nie miał tym samym powodów by odmówić opiniom przymiotu wiarygodności.

Ubezpieczony złożył zastrzeżenia do opinii (k. 59-61,96). Subiektywne przekonanie ubezpieczonego nie stanowi dowodu niezdolności do pracy. Biegła neurolog w swojej opinii przekonująco wskazała, iż następstwa wypadku nie powodują niezdolności do pracy. Schorzenia samoistne (nie związane z wypadkiem) pozostają zaś poza zakresem orzekania – sprawa dotyczy bowiem renty w związku z wypadkiem przy pracy (k.108). Nadto w ocenie biegłej nie powodują one długotrwałej niezdolności do pracy. W zakresie oceny biegłej medycy pracy naciśnienie tętnicze niewątpliwie nie ma związku z wypadkiem przy pracy. Metodologia badania (długość badania, zastosowane metody badawcze) pozostawione są biegłym. Sąd w opinii biegłej nie dopatrywał się sprzeczności wskazywanych przez ubezpieczonego. Biegła wskazała na niezdolność do ciężkiej pracy fizycznej wymagającej dźwigania znacznych ciężarów w trybie ciągłym i praca w pozycji długotrwanie ustalonej. Pracę ciężką fizyczną, poza określoną przez biegłą, ubezpieczony wykonywać może.

Złożona opinia biegłego neurochirurga dotyczy kwestii wysokości uszczerbku wypadkowego, a więc pozostającej poza zakresem orzekania w sprawie o rentę. Orzeczenie o niepełnosprawności dotyczy niepełnosprawności, której kryteria przyznania są odmienne od niezdolności do pracy. Samo orzeczenie, wskazuje na związek ze stanem neurologicznym i układu ruchu, nie wskazuje jednak w żaden sposób na związek niepełnosprawności z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 232 K.p.c. na stronie ciąży obowiązek wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne. Ubezpieczona z tego obowiązku się nie wywiązała i nie wykazała, iż jest osobą niezdolną do pracy. Samo występowanie schorzeń, przyjmowanie leków, leczenie rehabilitacyjne, korzystanie z porad i pomocy lekarzy nie powoduje ani nie dowodzi jeszcze niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy w rozumieniu ustawy występuje dopiero wtedy, gdy procesy chorobowe przybiorą takie natężenie, że spowodują długotrwałą (a nie krótkotrwałą) niemożność do wykonywania pracy. Taka zaś sytuacja w przypadku ubezpieczonej nie wystąpiła. Nie jest również w tym też kontekście wystarczające samo leczenie w ramach zwolnień lekarskich, czy też nawet szpitalne.

W ocenie Sądu odwołujący nie sprostali obowiązkowi określonymu w art. 6 K.c. oraz art. 232 K.p.c., albowiem podnoszone przez niego argumenty co do wadliwości decyzji ZUS nie znalazły potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 K.p.c. oddalił odwołanie.

Tomasz Korzeń